

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΑΧΘΗΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΑ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ, 1891. ΑΡΙΘ. 279

Συνδρομ. ἔτησ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Εφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προκληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῶ φρ. 2.

Ἐν ἰδίῳ Σταδίῳ ἀριθ. 26.

ΙΟΝΑ ἢ ΙΕΡΑ ΝΗΣΟΣ.

Μεταξὺ τῶν νήσων Ἑβραίων εἰς τὰ βορειοδυτικὰ παράλια τῆς Μεγάλης Βρετανίας ὑπάρχει ἡ μικρὰ νῆσος Ἴονα, ἣτις ἐνίοτε ὀνομάζεται ἡ ἱερὰ νῆσος.

Ἦτο ἱερὰ τῶν Δρυίδων — τῶν σοφῶν ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες ἔζων πρὸ πολλῶν ἑκατονταετη-

σκότου βασιλέως εἰς τὸν Ἅγιον Κολούμπαν. Αὐτὸς δὲ ἐπωφεληθεὶς τῶν δεισιδαιμονιῶν τῶν κατοίκων τῆς, διὰ τῆς ἐνεργείας ψευδῶν τινῶν θαυμάτων ἐκλυσεν εἰς ἑαυτὸν τὴν φιλίαν τῶν Δρυίδων καὶ οὕτω δὲν ἠναντιώθησαν εἰς τὴν ἐγκατάστασιν αὐτοῦ μεταξὺ αὐτῶν.

Εἰς τὴν μικρὰν ταύτην νῆσον ὁ Ἅγιος Κολούμπας εὑρε 360 μεγάλους λίθους, στήθέντας ἀναμφιβόλως ὡς ἀντικείμενα προσκυνήσεως, ἐπιθυμῶν δὲ νὰ ἀρμόσθῃ αὐτοὺς εἰς τὴν νέαν θρησκείαν,

Ἴονα ἢ ἱερὰ νῆσος.

ρίδων, καὶ περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῶν δοξασιῶν τῶν ὁποίων πολὺ ὀλίγα γνωρίζομεν.

Πῶς συνέβη νὰ ἐκλέξωσι διὰ κατοικίαν τῶν τὴν ἔρημον ἐκείνην νῆσον, ὅπου ὁ ἥλιος σπανίως λάμπει, νῆψιν δὲ καὶ ὀμίχλην ἐπισκιάζουσαν αὐτὴν ἀδιαλείπτως, οὐδεὶς δύναται νὰ εἰκόσθῃ.

Ἡ θρησκεία τῶν συνίστατο ἐκ παραδόξων μορφῶν καὶ τελετῶν. Παρατήρουν τὸ στερέωμα διὰ σημεῖων καὶ ἐνήργουν θαύματα διὰ μέσου μαγικῶν κρυστάλλων.

Ἐν ἔτει 563. τ μ. Χ. ἡ Ἴονα ἐδόθη ὑπὸ τινος

μετέβαλε τοὺς λίθους τούτους εἰς σταυρούς, καὶ οἱ σταυροὶ οὗτοι ἔμενον ἐκεῖ μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀναμορφώσεως.

Ἐκτὸς τῶν λίθων τούτων ὑπῆρχον προσέτι ἐκεῖ καὶ σφαῖραι μαρμάρινοι, τοποθετημέναι εἰς κοιλώματα, σκαλισθέντα εἰς μεγάλην τινὰ πλάκην. Πᾶς δὲ ἄνθρωπος ἐπισκεπτόμενος τὴν νῆσον ταύτην ἦτο ὑπέχρεωμένος νὰ στρέψῃ τὰς σφαῖρας ταύτας τρεῖς ἀκολουθῶν τὴν πορείαν τοῦ Ἡλίου, διὰ νὰ ἴδῃ τὴν τύχην τοῦ!

Ἐπιστεύετο δὲ, ὅτι μετὰ τὴν διάρρηξιν τῆς

πλακός υπό τῶν σφαιρῶν τούτων, θά ἐπιήχοτο τὸ τέλος τοῦ κόσμου διὰ πυρός.

Ταῦτα ἦσαν τὰ λείψανα τῶν παρελθόντων αἰώνων, τὰ ὁποῖα ὁ Ἅγιος Κολούμπιας εὗρεν ὅταν ἦλθεν ἐκεῖ διὰ νὰ εἰσαγάγῃ τὸν χριστιανισμόν εἰς τὴν νήσον ἐκείνην, ἥτις ἔκτοτε ἐβύλαξε τὸ ἱερὸν ὄνομα, βασιλεῖς δὲ καὶ σοφοὶ ἄνδρες ἐπεσκεπτόντο αὐτὴν μακρόθεν, διὰ νὰ λάβωσιν εὐλογία.

Ἐνταῦθα ἐπίσης ἤρχοντο πολλαίαι μακρὰ κηδεῖαι, διότι ὑπῆρχε προφητεία τις, ὅτι ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη πρὸ τοῦ τέλους τοῦ κόσμου, δεῦτερος κατακλυσμὸς θά κατέκλυεν ὅλην τὴν Μεγάλην Βρεττανίαν, μόνον δὲ ἡ ἱερὰ νήσος τῆς Κολούμπιας θά ἐπέπλεεν, οὗτω δὲ κατέστη τὸ ἀσφαλές κοιμητήριον τῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων, τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν πολεμιστῶν!

Ἄλλ' ὁ Ἅγιος Κολούμπιας δὲν ἐπέτρεπεν εἰς γυναῖκα νὰ πατήσῃ τὸν πόδα τῆς ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἐδάφους τῆς νήσου, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νὰ ταῦν ἐν αὐτῇ, πρὸς ἐνίσχυσιν δὲ τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης ἀπηγόρευσε τὴν εἰσαγωγὴν καὶ αὐτῶν τῶν θηλυκῶν κτηνῶν, διότι ἔλεγεν: «Ὅπου εἶναι μία ἀγελάς, πρέπει νὰ ἦναι καὶ μία γυνή, καὶ ὅπου εἶναι μία γυνή, ἐκεῖ πρέπει νὰ εἶναι καὶ κακόν! Οὗτως οἱ ἐργάται καὶ ἔμποροι, οἱ ἔχοντες συζύγους, ἦσαν ὑπόχροιοι νὰ ἐκώδι τὰς γυναῖκας τῶν εἰς γειτονικὴν νῆσον, ἥτις ἐκ τούτου ὠνομάσθη νῆσος τῶν γυναικῶν.

Εἰς τὸ πείσμα ὅμως τῆς αὐστηρότητος τοῦ Ἁγίου Κολούμπια αἱ γυναῖκες κατὰ μικρὸν εἰσεχώρησαν εἰς τὴν ἱερὰν νήσον, καὶ μάλιστα ἰδρυσάν καὶ μοναστήριον γυναικῶν, ὅπερ ὠνομάσαν Μονήν τῆς Ἁγίας Μαρίας, τὰ εἰρηπια τῆς ὁποίας παριστῆ ἡ ὀπισθεν εἰκών.

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον.)

Ὁ Κλεομένης ἐπέβη νὰ ἀπαντήσῃ ὀργίλως, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἔκρινε κάλλιον νὰ εἰσέλθῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν παρά τὴν θύραν ἀντιθαλαμῶν, ὅπου ἐπερίμενον καὶ ἄλλοι πελάται ἱκανοί.

— Ὁ Θεόγνις εἶναι τέλειος γνώστης καὶ φίλος τῶν ὀρχίων κρηνηλιῶν, ἔλεγεν εἰς ἐξ αὐτῶν κρητῶν ἀνὰ χεῖρας μικρὸν κιβώτιον μὲ κοσμήματα καὶ πολυτίμους λίθους.

— «Περὶ κρηνηλιῶν οὐδὲν γνωρίζω, ἀλλά, μὰ τοὺς θεοὺς, εἰς ἦναι γνώστης τοῦ γνησίου Φαληρνίου οἴνου, θὰ ἀγοράσῃ αὐτὸν τὸν ἀσκόν, εἶπεν ἄλλος ἔμπορος, τοῦ ὁποίου τὸ ἐρυθρὸν πρῶτον ἐμαρτυρεῖ πόσον ὁ ἴδιος ἠγάπα τὸν γνήσιον οἶνον. «Αὐτὴ ἡ εὐκαιρία νὰ ἀγοράσῃ γνήσιον οἶνον εἶναι σπανία, καὶ, μὰ τὸν Βάχχον, ὁ Θεόγνις δὲν πρέπει νὰ τὴν χάσῃ!»

— «Ἄλλως θὰ χάσῃς σὺ καλὸν κέρδος!» ἀπεκρίθη γελῶν ὁ ἀδαμαντοπώλης.

— «Ἐχεις δίκαιον,» ἀπεκρίθη ἀπελῶς ὁ ἄλλος. «Ἄλλὰ κῦρταξε ἐκεῖ!» Καὶ ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀπῆλθεν ἄλλος ἔμπορος, κρητῶν ὑπὸ μάλης διάφορα πολυτιμὰ ἰνδύματα καὶ ὀφάρμακα.

— «Αὐτὰ εἶναι ὄλα τοῦ τελευταίου σαρμῶ, εἶπεν ὁ νέος ἔμπορος. Τὰ ἔκαμα-κατὰ τὰ τελευταῖα ἐκ Ῥώμης σχέδια. Αὐτὸς δὲ πορφυροῦς κρητῶν, μὲ τὴν ἀργυρᾶν ταινίαν, εἶναι ἀπαράλλακτος μὲ ἐκείνην τὴν ὁποῖαν ἐφόρεσεν ὁ αὐτοκράτωρ, τὸν παρελθόντα μῆνα, ὅταν ἐπαίξε τὴν κιβώτιον ἐνώπιον τοῦ λαοῦ.»

— «Μὰ τὸν Δία, εἶναι τῶ ὄντι ὠραῖον ἔνδυμα, καὶ δὲν ἀμφιβέλλω ὅτι θὰ ἐπήγαγε τοῦ Νέρωνος, μὲ τὰ ξανθὰ του μαλλιά,» εἶπεν ὁ ἀδαμαντοπώλης, μὲ θαυμασμόν.

— «Ἡ καλαισθησία τοῦ Νέρωνος εἶναι ἀπαράμιλλος, ἀπὸ τὰ ἰνδύματά του μέχρι τῶν δημοσίων θηριομαχιῶν, ἀπεκρίθη ὁ βράκτης, καὶ ἀρκεῖ μόνον νὰ κατορθώσω νὰ πείσω τὸν Θεόγνιν περὶ τούτου, ὅστε νὰ ἀγοράσῃ μερικὰ ἀπὸ αὐτά.»

Οἱ ἄλλοι ἔμποροι ἐγέλασαν. — «Καὶ θὰ τὸν πείσῃς ὅτι τὰ ψαρά του μαλλιά θὰ ταιριαζοῦν μὲ τὰ ξανθὰ τοῦ Νέρωνος;» ἠρώτησεν ὁ ἀδαμαντοπώλης.

— «Ἄμ, καὶ σὺ δὲν θὰ κάμῃς τὸ ἴδιον;» ἀπήτησεν ὁ βράκτης. «Σὺ θὰ τὸν κολακεύσῃς ὅστε νὰ πιστεύσῃ ὅτι μὲ τὰ κοσμήματά σου θὰ φαίνεται νέος καὶ ὠραῖος εἰς τὴν καθ' αὐτὸ Πηοπταῖαν!»

— «Τὶ μαλώνετε ἔτσι;» διέκοψεν ὁ οἰνέμπορος. «Μὰ τὸν Βάχχον, μόνον τὸ κρασί θερμαίνει τὸ κρῦον αἷμα καὶ κάμνει τὸν γέροντα νέον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πάτρων μας πρῶτον πρέπει νὰ ἀπαρῶνῃ ἑαυτὸν νέον ἔπειτα νὰ ζητήσῃ νὰ βραχῇ νέος, σὰς συμφέρει, κύριοι νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ ἐγὼ πρῶτος, καὶ τότε θὰ ἀγοράσῃ καὶ τὰ ἰδικὰ σας πράγματα!»

— «Μὰ τὸν Δία, εἶσαι πονηρός,» εἶπεν ὁ ἀδαμαντοπώλης καὶ ἀφοῦ δὲν ἔχω βίαν σήμερον σοῦ χαρίζω τὴν σειρὰν μου, καὶ ὅταν ἐμβῆς, νὰ ἴδῃς ἂν ὁ παράσιτος τοῦ Θεόγνι εἶναι μαζί του σήμερον.»

— «Οἱ θεοὶ νὰ δώσουν νὰ μὴ ἦναι, διότι μὰ τὸν Ἑρμῆν, εἶπεν ὁ οἰνέμπορος, αὐτὸς ὁ παράσιτος πάντοτε λέγει ὅτι εἰς τὴν ἀγορὰν εὐρίσκει τὰ πράγματα κατὰ τὸ ἡμισυ τῆς τιμῆς καὶ πολλὰς ἄλλας τοιαύτας ἀνοησίας.»

Καὶ ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ δοῦλος ὄστις, ἵστατο παρά τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τοῦ οικοδοεσπῆτου, ἀνέσυρε τὸ παταπίτασμα τῆς θύρας καὶ ἔνευσεν εἰς τὸν πλησιέστερον νὰ εἰσέλθῃ. Ταυτοχρόνως ἐξῆλθεν ὁ παράσιτος ἐκ τοῦ θαλάμου, διὰ νὰ ἴδῃ πόσοι περιμένουν.

— «Ὁ αὐθέντης μου, ὁ εὐγενὴς Θεόγνις, δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ σὰς δεχθῇ ὄλους σήμερον,» εἶπε σκυθρωπάζων.

Ὁ Κλεομένης τὸν ἐπλησίασε ζωηρῶς. « Ἄλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν ἰδῶ σήμερον, » εἶπεν.

Ὁ παράσιτος τὸν ἐκύτταξεν ἀγερῶχος. « Μὴ ἦσαι προπέτης, παιδί, διότι τότε οὔτε αὐριον θὰ τὸν ἰδῆς. »

— Εἰπέ του ὅτι ὁ Κλεομένης, ὁ υἱὸς ἐνὸς παλαιοῦ του φίλου, ἐπιθυμῆι νὰ τὸν ἰδῆ, ἀπήντησεν ὁ Κλεομένης, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τοὺς περιφρονητικούς του λόγους.

— « Κλεομένης, Κλεομένης — ἐπανελάθεν ὁ παράσιτος. Ἄ! ἔ! ἐνθυμούμαι τώρα, ἐπρόσθεσε μὲ εἰρωνικὸν μειδίαμα. Καὶ ἀναμφιβόλως ὁ αὐθέντης μου θὰ σὲ ἐνθυμηθῆ ἔτις; »

— Μάλιστα, ὁ πατήρ μου ἦτο Ἐπικούρειος, καθὼς ὁ Θεόγνης, εἶπεν ὁ Κλεομένης.

Ἐπὶ τούτῳ ἐμειδίασαν καὶ ἄλλοι καὶ ἐψύχρισαν εἰς ἀλλήλους κάτι τι. Ὁ Κλεομένης ἤκουσε τὰς λέξεις « αἰσχος! » « ἔγεινεν ἀφαντος! » ἀλλὰ δὲν ἐνόησε τί σχίσαι εἶχον μὲ αὐτόν. Ἐκάθισε λοιπὸν εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἐπερίμενε νὰ κληθῆ καὶ αὐτὸς κατὰ τὴν σειράν του. Ἄλλ' ὁ εἰς εἰσῆλθε μετὰ τὸν ἄλλον καὶ αὐτὸς δὲν ἐκαλεῖτο. Φοβούμενος λοιπὸν μὴ τὸν ἐλησμονήσεν ὁ παράσιτος, ἔπεισε τὸν δούλον νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ Κλεομένης περιμένει.

— « Ἄς περιμένῃ! » ἦτο ἡ ἀπότομος ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ παῖς, ὥστε ἐκάθισε πάλιν νὰ κάμῃ ὑπομονήν. Ἐπὶ τέλους πάντες εἶχον λάθει συνένταυξιν μὲ τὸν οἰκοδεσπότην, ὅτε ἐπετράπη καὶ εἰς τὸν Κλεομένην νὰ εἰσέλθῃ Ὁ οἰκοδεσπότης ἐσκυθρώπασεν ὅταν τὸν εἶδε.

— « Καὶ πῶς ἐτόλμισες νὰ προβάλῃς ἐνώπιόν μου, παληόπαιδος; » τῷ εἶπεν ἀποτόμως.

Ὁ Κλεομένης τὸν ἐκύτταξε μὲ ἐκπλήξιν. « Τί νὰ σὲ εἶπω, » ἐτραύλισεν. « ὁ πατήρ μου ἦτο φίλος σου καὶ — καὶ --- »

— Καὶ ὁ μεγαλύτερος κατεργάρης τῶν Ἀθηνῶν, διέκοψεν αὐτόν ὁ γέρον μὲ θυμὸν, καθὼς καὶ ἡ μήτηρ σου μὲ τὸ αἰσχος της! »

— Καὶ ἡ μήτηρ μου! ἐπανελάθεν ὁ Κλεομένης, ὠγριῶν, Δύνασαι νὰ μὲ εἴπῃς τί ἔκαμα; »

— « Τὸ ἐγκλημὰ της ἦτο τὸ μέγιστον τὸ ὀπίσθιν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἐναντίον τῶν πατρῶων θεῶν, καὶ αὐτὸ ἀρετὴ, » ἀπήντησεν ὁ Θεόγνης μὲ ἔξαψιν. « Καὶ τώρα τί ἤλθες ἰδῶ νὰ κάμῃς; »

— Ἦλθα νὰ ζητήσω τὴν βοήθειάν σου, ὡς φίλου τοῦ μακαρίτου πατρός μου, » εἶπεν ὁ Κλεομένης, « ἀλλ' ἀφοῦ φαίνεται ἐλησμονήσες αὐτὴν τὴν φιλίαν, δὲν ἔχω νὰ σοῦ ζητήσω τίποτε. »

— « Ὅχι δά, μὰ τοὺς θεοὺς, ἐκείνην τὴν φιλίαν δὲν θὰ τὴν λησμονήσω ποτὲ διότι μοῦ ἐκόστισε πολὺ, » εἶπεν ὁ Θεόγνης — ὁ κατεργάρης ὁ

πατήρ σου μοῦ ἔφαγε πάρα πολλὰ χρήματα! »

— Ἀλήθεια! ἀλήθεια! εἶπε καὶ ὁ παράσιτος.

— Τότε λυπούμαι πολὺ, ἀλλὰ ἀφοῦ τάσα σοῦ ἐχρεώσται ὁ πατήρ μου, δὲν θέλω νὰ αὐξήσω τὸ χρέος, ζητῶν βοήθειαν ἢ συμβουλὴν παρὰ σοῦ. Χαῖρε! » καὶ ὁ Κλεομένης στραφείς ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, ὅσον ἠδύνατο ταχύτερον.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ.

Πεταλούδα χρυσοστολισμένη,
Καὶ ὠραία, σὰν νύφη ἔντυμένη,
Καὶ λευκὴ, σὰν ἀνθὸς λεμονιάς,
Ἐκετοῦς ἔλαφρὰ ἔ τὸν αἴρα
Μαζὺ μ' ἄλλαις κολλαῖς καθεμέρα,
Σὰν τὸ χῆν' εἰς καιρὸ χειμῶνα.

Αὐτὴ ἄλλο καλὸ δὲν ζητεῖ,
Παρὰ μέλι πολὺ νὰ ρουφᾷ
Ἄπ' τοὺς κήπους καλῶν λουλουδιῶν.
Πόσο δὲ ἀκριβὰ τὸ πληρώνει,
Δὲν τὸ ξέρει κανείς, ἀλλὰ μόνη,
Ἄμα πρὸς εἰς τὰ χέρια παιδιῶν.

Τί τὴν θέλω νὰ ἦν ὠραία,
Πεταχτὴ χαροπὴ ῥωπαλέα,
Ἄλλὰ δίχως κουκουτσί μυαλὸ;
Τί τὴν θέλω νὰ ἦν στὸ λούσο
Καθεμέρα, καὶ νὰ μὴν ἀκούσω
Ἄπ' τὸ στόμα της λόγο καλὸ;

Δὲν γνωρίζει πῶς θὰ χειμῶνασῃ,
Κι' ὅτι πρέπει μὰ τρυπὰ νὰ φτιάσῃ,
Ἄλλ' εἰς δένδρα ἤψηλὰ κατοικεῖ;
Ἄμα ἦλθε λοιπὸν ὁ χειμῶνας,
Σὰν φαρμάκι πικρὸς, σὰν ἀγῶνας,
Ἐξηράθη ἐπάνω ἐκεῖ.

Ἐνας κἀνθαρος τότε περνᾷ
Πεινασμένος, καὶ θέλει νὰ φάῃ
Ὅ, τι εὐρὴ ὄλιγο πολὺ.
Τῆς ἀρετῆς λοιπὸν τὸ μαζάκι,
Τῆ φτερούγα τῆ μὰ καὶ τὴν ἄλλη,
Καὶ τὴν τρώει, σὰν πῆτα καλὴ.

Νὰ εἰ ἔκαθε ἡ πεταλούδα!
Ποῦχε μόνον ὠραία τὴ φλούδα
Τοῦ κορμποῦ, καὶ λαμπρὸ τὸ φτερό!
Ποῦχε μόνον στὸ πῆδημα χάρι,
Ἐμπορῆ στολισμὸ καὶ καμάρι,
Ἄλλὰ εἶχε κεφάλι ξερό!

Αὐτὸ τώρα παθαίνουν καὶ ὅσοι
Δὲν φροντίζουν μ' ἀγάπῃ μὲ γῶσι,
Μὲ μελέτῃ, μὲ λόγῳ Θεοῦ
Ἐνα σπῆς εἰς τὴν αἴτρα νὰ χεῖσων
Δηλαδὴ ἀρετὴ ν' ἀποκτήσων,
Ἄρετὴ στερεὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλὰ τοῦν μὰ ζωὴν τρισαθλία
Τὸς ὁ νοῦς ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδιά
Τοὺς παγῶνας, σὰν πάγος ψυχρός.
Πρὶν προφῆσῃ δὲ νάρθη ὁ χάρος,
Νὰ τοὺς πάρῃ τῆς ῥάχης τὸ βάρος,
Τοὺς μασσᾷ ζωντανούς ὁ ἐχθρός.

Ἐν Πειραιεὶ 10 Φεβρουαρίου 1891.

ΜΑΡΙΑ ΚΕΝΤΟΥΡΗ.

Η ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΦΙΑ.

"Q! πόσον είναι άπειρος ή του Θεού σοφία!
 Και πόσον είναι θαυμαστά τὰ έργα Του τὰ θεϊά!
 "Όταν ύψώ τὸ βλέμμα μου ἔς τους άχανεῖς αἰθέρας
 Καὶ τους λαμπρῶς μαρμαίροντας παρατηρῶ άστέρας,
 Τὸ τῆς σελήνης γλυκὺ φῶς, τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου

Τῆς γῆς: οἱ κάτοικοι αὐτῆς, τὰ ζῶα, τὰ θηρία
 Ὁμολογοῦσιν ἐναργῶς πρὸς δόξαν τοῦ Ὑψίστου
 Τί δύναται ὁ λόγος Του, τί πράττει ἡ ἰσχὺς Του.
 Αὐτὸς μὲ ἀγαθότητα τὰ ἐπλασεν άγία
 Κ' ἐνοστικὰ τοῖς ἰδώρῃσι φωνῆν φιλοστοργίαν·
 Μ' ἀγάπην τὰ ἐποίησε μικρὰ τε καὶ μεγάλα
 Εἰς ἄλλα ἔδωκε ἰσχύν, νομοσούνην ἔλλα.

Ἡ τοῦ Θεοῦ σοφία.

"Εκθαμβος μένω πρὸ αὐτοῦ τοῦ τόσο μεγαλίου.
 Μὲ θέλγει ἡ τῆς φύσεως ἄρρητος ἁρμονία
 Τῆς γαλανῆς θαλάσσης μας χροιά ἢ οὐρανία.
 Τὰ δάση τὰ βαθύτατα, τὰ ὄρη, οἱ ὄρυμῶνες,
 Ἡ τῶν ἄνθων καλλονή, οἱ χλοεροὶ λειμῶνες.
 Πλὴν ἔτι περισσότερο μ' ἐκπλήσῃ ἡ ἱστορία

Καὶ τέλος ὡς συμπλήρωμα ἐποίησε συγχρόνως
 Τὸν ἄνθρωπον ὁμοίωμα τῆς θείας του εἰκόνας.
 Τὸν ἔποίησε μὲ εὐγενῆ αἰσθήματα, καρδίαν,
 Λόγον ψυχὴν ἀθάνατον, κάλλος καὶ εὐφυΐαν
 Κύριον τὸν κατέστησε τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης
 Καὶ ἄρχοντα ἀπόλυτον τῆς χτίσεως ἀπάσης.

Της θουσίας δὲ αὐτοῦ τῷ ἔθωκε σημεῖον
 Τὸ λογικόν, ὡς ἀγαθὸν ὑπέρατον καὶ θεῖον.
 Κε' ἔμωε τινὲς φανιάζονται καὶ λέγουν..... τί μωρία!
 Τὸ δεῖ καταγμεθα ἡμεῖς ἀπὸ θηρία!
 Οτι' εἶνε πρόγονοι ἡμῶν, οἱ πίθηκοι, οἱ σκύλοι
 Καὶ δεῖ ἄλλο εἶποτε δὲν εἴμεθα, ἢ ὕλη!!!

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑ ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗ

ΑΣΟΥΗΡΟΣ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

'Ο ἐν τῇ Γραφῇ (ιδὲ βιβλίον 'Εσθῆρ) μνημο-
 νεύομενος Ἀσούηρος κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους
 κριτικούς εἶναι ὁ ἐν τῇ ἱστορίᾳ Σιέρξης, ὁ κατὰ

'Ασουήρος ὁ Βασιλεύς.

— Ὑπολογίζεσθε δεῖ ἴαν ὁ καπνός, ὅστις ἐξοδεύεται
 κατ' ἔτος εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ἐπωλεῖτο, θὰ
 εἶδε ποσὸν ἱκανὸν νὰ πληρώνηθῃ τὸ δημόσιον χρέος τοῦ
 Ἔθνους, τὸ ὁποῖον εἶναι μέγα! Δυστυχῶς θλον τοῦτο τὸ μέ-
 γα ποσὸν τοῦ χρήματος μεταποιεῖται εἰς καπνὸν τὸν ὁποῖον οἱ
 ἄνθρωποι εἰσπνέουσι καὶ ἐκπνέουσι πρὸς ἴδιαν αὐτῶν βλάβην.

τῆς Ἑλλάδος ἐστρατεύσας. Αἱ περὶ τούτου
 ἀποδείξεις εἶναι πολλαί, ἰδίως ὅμως ἡ ταυρότης
 τοῦ ἠθικοῦ χαρακτήρος τῶν δύο ἡγεμόνων,
 ἀμφοτέρων διασήμων διὰ τὸ ὀξύχολον, τὴν
 σκληρότητα τὴν ἀσωτείαν, καὶ τὴν τρυφηλότητα.

Ὁ Ξέρξης διέταξε νὰ ἀλυσοδεθῆ καὶ νὰ διαρῆ ἢ θάλασσα, διότι διὰ τῆς τρικυμίας τῆς διέλυσε τὴν γέφυραν, τὴν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου κατασκευασθεῖσαν, ν' ἀποκεφαλίσθῃ δὲ ὁ μηχανικὸς ὁ κατασκευαστὴς αὐτῆν. Ἐσφαξεν ἀσπλόγγως τὸν υἱὸν τοῦ Πυλίου, διότι ὁ πατὴρ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ πλησίον του ὡς στήριγμα τοῦ γήρατος αὐτοῦ. Ἠτίμασε τὸν νεκρὸν τοῦ Λεωνίδα καὶ διὰ νὰ ἀποκρούσῃ τὴν αἰσχύνῃν τῆς ἡττας του ἐν Ἑλλάδι, ἐπιστρέψας οὐκ ἔπειτα ἐπέδωκε εἰς πᾶν εἶδος ἀκολασίας, προκηρύξας ἀμοιβὴν εἰς τὸν ὅστις ἤθελεν ἐκτινοῖσαι νέον εἶδος ἡδονῆς!

Ὁ Ἄσουήρος διεξέχθη τὴν σύζυγόν του, διότι ἠρωτήθη νὰ παρουσιασθῆ γυμνὴ εἰς τὴν βῆσιν τῶν μεθυσμένων ἀρχόντων του. — Διέταξεν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἐξολόθρευσιν δλοκλήρου λαοῦ ὑπηκόων του, ἕνευ διακρίσεως ἡλικίας ἢ γένους — ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς ἀντιστάθμισιν τῆς σκληρᾶς ταύτης ἐγκυκλίον ἐξίδωκεν ἕτερον, δι' ἧς ἐπέτρειπεν εἰς τὸν οὕτω προγραφέντα λαὸν νὰ ἐκδικηθῆ τοὺς ἐχθρούς του, ὑπηκόους καὶ τούτους αὐτοῦ. Οὐδεὶς ἄλλος πρὸ τοῦ Ξέρξου ἢ τῶν μετ' αὐτὸν βασιλέων τῆς Περσίας φέρει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἄσουήρου· ἴδεν ὁ Ἄσουήρος τῆς Γραφῆς πρέπει νὰ ἦτο ὁ Ξέρξης τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Ἡ ὕπαιθρος εἰκὼν παριστάνει αὐτὸν ἐκτείνοντα τὸ σκήπτρον εἰς τὴν βασίλισσαν Ἐσθήρ, τὴν ὅποιαν ἐνυμφεύθη μετὰ τὴν διέλευσιν τῆς νομίμου συζύγου του Ἀστίν, καὶ ἡ ὅποια ἠθέλησε νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους τῆς, (τῶν Ἰουδαίων) τὴν ἐντελῆ καταστροφὴν τοῦ ὁποίου εἶχε διατάξει ὁ βασιλεὺς πισθεὶς εἰς τὰς παραστάσεις τοῦ πρωθυπουργοῦ του Ἀμάν. (ἰδὲ βιβλίον Ἐσθήρ κσφ. α'—ε'.)

ΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑἸΝΙΓΜΑ.

Ἦτο μίαν φορὰν ἓνα παιδάκι μονάκριβο, εἶχε δὲ μτέρα πολὺ εὐσεβὴ—ἡ Γραφὴ λέγει ὅτι ἦτο μεγάλη γυναῖκα—ὄχι εἰς τὸ σῶμα, ἀλλ' εἰς τὴν κοινωνικὴν θέσιν. Ἦτο καθὼς λέγομεν σημερινὴν μεγάλῃν δέσποινα, γυναῖκα πλουσία.

Τὸ παιδάκι τοῦτο ἦτο τὸ μόνον παιδί, τὸ ὁποῖον εἶχον οἱ γονεῖς του, ἦτο μονάκριβο καὶ ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ του τὸ ἠγάπων καθ' ὑπερβολὴν.

Μίαν ἡμέραν ὁ πατέρας του τὸ ἐπῆρε ἔξω εἰς τοὺς ἀγρούς διὰ νὰ ἴδῃ τοὺς θεριστάς, διότι εἶχεν ἐργάτας εἰς τὰ χωράφια του. Ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ ζεστός καὶ ὁ ἄλλος ἐκτύπησε τὸ μικράκι εἰς τὸ κεφάλαι καὶ ἀρχισε νὰ πονῆ· ἔβαλε δὲ τὸ χεράκι του εἰς τὸ κεφάλαι του καὶ εἶπεν εἰς τὸν πατέρα του: «Πατέρα μὲ πονεῖ τὸ κεφάλαι μου!

Ὁ Πατέρας τὸ πῆρε εἰς τὴν ἀγκαλιὰ του καὶ

τὸ ἔφερεν εἰς τὴν μτέρα του, ἡ ὅποια τὸ ἔβαλε εἰς τὴν ποδιά τῆς, ὁ δὲ πατέρας ἐπέστρεφεν εἰς τὸν ἀγρὸν, διότι δὲν ἐθαντάζετο ὅτι τὸ παιδάκι του ἔπασχε βαρῶς. Μόλις ὅμως ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν καὶ τὸ παιδί ἀπέθανεν εἰς τὴν ποδιά τῆς μητρός του, αὐτὴ δὲ χωρὶς νὰ φωνάξῃ ὅπως κἀμουν αἱ περισσότεραὶς μτέρες, ὅταν ἀποθνήσκουν τὰ παιδιὰ των, τὸ ἐπῆρε εἰς τὰ χέρια τῆς καὶ τὸ ἐξάπλωσε σιγὰ σιγὰ ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτακι του, τὸ ἐθάλασε γλυκά, γλυκά, καὶ ἔπειτα ἔκλεισε τὸ δωμάτιον ὅπου ἦτο τὸ παιδί, καὶ διέταξε ἓνα δούλόν τῆς νὰ σμαρῶσῃ τὴν ὄνον τῆς, καὶ ἀφοῦ ἐτοιμάσθῃ ἐπῆρε καὶ τὸν δούλου μαζὺ καὶ ἐτρεξεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐγνώριζεν, ὅτι ἐκατοικούσεν ἓνας προφήτης τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον ἐφιλοξενούσε εἰς τὸ σπίτι τῆς, ὅταν διήρχετο διὰ τοῦ μέρους ἐκεῖνου, καὶ διὰ τῶν προσευχῶν τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς εἶχε δώσει εἰς τὴν εὐσεβῆ ἐκείνην γυναῖκα τὸ παιδάκι ἐκεῖνο.

Ὁ προφήτης τὴν εἶδεν ἐρχομένην καὶ ἐπάγει εἰς ἀπάντησίν τῆς. Αὐτὴ ἐπεδεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ μὲ δάκρυα θερμὰ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν λυπηθῆ καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ ἀναστῆσῃ τὸν υἱὸν τῆς. Ὁ προφήτης εἰσῆκουσε καὶ ἑλθὼν προσνυχίθη ἐπάνω εἰς τὸ παιδίον καὶ ἡ ψυχὴ του ἐπέστρεφεν εἰς τὸ σῶμά του. Οὕτως ἡ πίστις τῆς μητρός εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ νὰ ἀνασταῖν νεκρούς διὰ μέσου τῶν δούλων του ἀντημεῖθη.

Ποῖος τῶν μικρῶν συνδρομητῶν τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων ἐνθυμεῖται ποῖα ἦτο ἡ εὐσεβὴς ἐκείνη γυνὴ, καὶ ποῖος ὁ προφήτης, ὅστις ἀνέστησε τὸ παιδάκι ἐκεῖνο καὶ τὸ ἔδωκε πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν γονέων του;

Ὅσοι δὲ ἀπὸ τοὺς μικροὺς μου ἀναγνώστας ἔχουν μτέρας, τὰς συμβουλεύω νὰ ἀναγνώσουν τὴν ἱστορίαν ταύτην εἰς τὴν Γραφὴν καὶ ὡς ἡ ἀγαθὴ ἐκείνη γυνὴ νὰ ἐμπιστεύεται τὸν Θεὸν εἰς τὰς ἀσθενείας καὶ τοὺς θανάτους τῶν τέκνων τῆς.

ΤΟ ΒΙΒΑΙΟΝ ΤΩΝ ΒΙΒΑΙΩΝ

Δικαίως ἡ Ἁγία Γραφὴ ὀνομάζεται τὸ βιβλίον τῶν βιβλίων. Περιέχει 66 βιβλία γραφέντα ὑπὸ 40 ἢ 50 προσώπων, οἵτινες ἦν καὶ ἔχσαν ἑκατοντάδας ἑτῶν ἀπ' ἀλλήλων συνέγραψαν ὅμως τόμον, ὅστις εἶναι ἀρμονικὸς ὡς πρὸς τὸ θίμα, τὸν σκοπὸν καὶ τὸ πνεῦμα.

Τινὲς τούτων ἦσαν ἱστορικοὶ, ἄλλοι προφῆται, ἄλλοι βασιλεῖς, ἄλλοι ἱερεῖς, ἄλλοι ποιηταί, καὶ τινες βοσκοὶ καὶ ψαράδες. Διαρκούσης τῆς περισυλλογῆς τῆς Βίβλου ταύτης ἔθνη ἰγεννήθησαν, ἠδωρώθησαν καὶ ἀπῆλθον ἀπὸ τῆς ἐκνής τοῦ κόσμου. Γλώσσαι ἐφευρέθησαν καὶ ἀπωλέσθησαν, χώρα ἀνεκαλύφθησαν, ἑκατοικήθησαν, καὶ ἠρημώθησαν. Εἶδη κυβερνήσεων ἰδρύθησαν καὶ ἀνετράπησαν. Φυλαὶ ἀνθρώπων ἀνεφάνθησαν καὶ ἠφανίσθησαν.

Τὰ πρῶτα κεφάλαια τῆς Βίβλου εἶναι αἱ ἀρχαιότεραι συλλαβικαὶ γραφαί, καὶ αἱ μόναι, αἰτινες δίδουσι λογικὸν λόγον τῆς ἀρχῆς τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἀρχαιοτάτων γεγονότων τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας.

Ἡ Βίβλος εἶναι τὸ μόνον βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖ τὴν κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν ἀρχικὴν του σχέσιν πρὸς τὸν Δημιουργόν του, τὰς μεταβληθείσας σχέσεις του ἐνεκα τῆς ἰδίας του πράξεως καὶ τὰς ἀνακαινισθείσας σχέσεις του εἰς τὸν Θεὸν διὰ τῆς πράξεως αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ.

Λόγον ποιούμενοι περὶ τῶν σχέσεων τούτων συγγραφεῖς τινες ἀπλῶς διηγήθησαν γεγονότα, ἕτεροι ἔδωκαν γραφικὰς περιγραφάς, ἄλλοι ὑψώθησαν εἰς τὰ ὑψίστα ὕψη τῆς εὐγλωττίας, ἄλλοι ἐποίησαν ποιήματα ὑπερβαίνοντα κατὰ τὴν φαντασίαν πάντα ὅσα ἐγράφησαν εἰς ἄλλην γλῶσσαν, καὶ ἄλλοι ἐφιλοσόφησαν βαθῶς περὶ τῶν μεγάλων θεμάτων τῆς θείας καὶ ἀνθρωπίνης σκέψεως.

Εἰς τὸν θαυμαστὸν τούτον τόμον ὑπάρχει ἐνότης οὐ μόνον θέματος, ἀλλὰ καὶ συγγραφῆς καὶ παραδειγμάτων, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ αἰτιολογηθῶσιν, ἄλλως εἰ μὴ διὰ τῆς ὑποθέσεως ὅτι συγγραφεῖς αὐτῶν ἦτο ὁ Θεός, διότι εἶναι ἀδύνατον δύο συγγραφεῖς νὰ δημιουργήσωσι, νὰ συνθέσωσι, νὰ παραδειγματίσωσι καὶ νὰ συμπληρώσωσιν ἔργον φιλολογικὸν ὁμογενές, καὶ ἂν ἀκόμη ἦσαν σύγχρονοι καὶ περιστοιχιζόμενοι ὑπὸ τῶν αὐτῶν συνθηκῶν καὶ ὄρων. Πρωτοτυπία ὑποθέτει ἀτομικότητα, ἡ δὲ ἀτομικότης, πρέπει νὰ κατέχη ὀλόκληρον τὸ ἔργον, διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐνότητά του. Τοῦτο εἶναι τὸ ἐξοχὸν χαρακτηριστικὸν τοῦ συγγραφῆως τῆς Βίβλου.

Ἐὰν ἡ Γραφή δὲν ἦτο ἐντελῶς ὀλόκληρος ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἡ ἐνότης αὕτη δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ, διότι συγγραφῶν ζώντων τοσοῦτον ἀπομεικρωμένων ἀπ' ἀλλήλων ἐν χρόνῳ καὶ χώρῳ τὰ συγγράμματα δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ συμφωνῶσι καὶ νὰ τηρῶσι τὴν ἐνότητα ταύτην.

Ἀποδίδοντας εἰς τὸν Θεὸν τὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν καὶ σοφίαν, τὴν ὁποῖαν ἀποδίδωμεν εἰς ἀνθρώπινους συγγραφεῖς, ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν καὶ χρῆσιν τοῦ ὕλικου, ὅπερ εἶναι ἀναγκαῖον εἰς τὴν ἐνότητα, δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ Βίβλος πράγματι εἶναι θεόπνευστος.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Με μεγάλην λύπην ἐμάθομεν τὸν αἰφνίδιον θάνατον τοῦ ἀρχαίου φίλου καὶ προσφιλοῦς συνεργάτου ἡμῶν Γεωργίου Καζάκου, πεπεσμέθα δὲ ὅτι μεγάλως θὰ λυπηθῶσι καὶ πάντες οἱ συνδρομηταὶ τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων, οἵτινες πολλὰκις ἀνέγνωσαν τοὺς ᾠραίους καὶ γλαφυροὺς καὶ πλήρεις ἀγάπης χριστιανικῆς

στίχους του, ἰδίως τοὺς κατὰ πᾶσαν πρωτοχρονίαν στελλομένους πρὸς δημοσίευσιν.

Ὁ μακαρίτης ἦτο ἀνήρ ἀγαθός, μελλίχιος τοὺς τρόπους καὶ καθ' ὑπερβολὴν εὐχαρὶς καὶ εὐθυμῶς. Ἡγάπα δὲ τὰ μικρὰ παιδία καὶ ὁσάκις εὐρίσκετο μεταξὺ αὐτῶν μετεποιεῖτο εἰς ἐν ἐξ αὐτῶν.

Ἦτο δὲ καὶ ἄστειος, πλήρης ἀνατολικῶν παροιμιῶν, τὰς ὁποίας λίαν ἐπιτηδείως ἐφήμοζεν εἰς πᾶσαν περίστασιν. Πᾶσαι ἡμῶς αἱ ἀστείότητές του ἦσαν ἠλατισμένα με χάριν.

Ἦτο πιστὸς καὶ φρόνιμος σύζυγος, φιλόστοργος πατὴρ καὶ εὐκρινέστατος φίλος. Ἡγάπα περιπαθῶς τὸ ἔθνος ἡμῶν καὶ ὅλην τὴν ζωὴν αὐτοῦ διήλθε κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἔδω ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει με πολλὴν ζήλον καὶ ἀγάπην διὰ τὸ πνευματικὸν καλὸν τῶν ὁμοεθνῶν καὶ ὁμομενῶν αὐτοῦ.

Ἡ πρότης του ἦτο παροιμιώδης—τούτου ἔνεκα ὀπουδήποτε καὶ ἂν ἐστάθη, ἀφήκε γλυκειὰς ἀναμνήσεις, εἰς τοῦτο δὲ συνήγοι καὶ ἡ ᾠραία φυσιογνωμία καὶ τὸ ἀνδρικὸν τοῦ παράστηματος αὐτοῦ. Πρὸ πάντων δὲ ἦτο ἀνήρ εὐσεβῆς ἀγαπῶν τὸν Κύριον τοῦ Ἰησοῦν Χριστοῦν καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰργάζετο πρὸς ὄφελος αὐτῶν.

Τὴν ἐφημερίδα τῶν Παίδων ἠγάπα περιπαθῶς, διότι ἐπίστευεν ὅτι ἦτο κατάλληλος καὶ ὠφέλιμος διὰ τὰ παιδία, καὶ προσεπάθει, εἰ δυνατόν, νὰ τὴν θέσῃ εἰς τὰς χεῖρας πάντων.

Ὁ μακαρίτης ἀπῆλθε τοῦ κόσμου τούτου ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγάπης τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν φίλων του ἐν Κωνσταντινουπόλει, προσβληθεὶς ὑπὸ κεραινοβόλου ἀποπληξίας, ἀφήσας σύζυγον καὶ μονογενῆ υἱὸν νὰ θρηνηθῶσι τὴν στέρησιν τοιοῦτου συζύγου καὶ πατρὸς,

Ἡ μικρὰ Ἐφ. τῶν Παίδων ἐνόησε τὰ δάκρυά της μετὰ τῶν δακρύων τῶν ἀγαπητῶν τούτων φίλων δεομένη ἵνα ὁ Κύριος ἐπιχρῶσῃ τὸ βάλαμον τῆς παρηγορίας του εἰς τὰς τεθλιμμένας αὐτῶν ψυχὰς.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀξιωμακώριστε καὶ ἀειμνηστε ἀγαπητὲ ἀδελφέ.

ΙΕΡΑ ΚΑΡΦΙΑ.

Δὲν θὰ ἦσαν περισσότερα ἀπὸ 4—5 τὰ καρφία, διὰ τῶν ὁποίων ἐκάρφωσαν τὸ σῶμα τοῦ εὐλογημένου Σωτήρος μας εἰς τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, καὶ ὅμως ὑπάρχουσι ἤδη εἰς διάφορα μέρη πληθὺς καρφίων, τὰ

